Sindoor

de Alina Savin

Nu mai ţin minte dacă acum un an sau acum doi făceam meditaţii cu o familie de indieni, studenţi la medicină, pe care trebuia să îi învaţ cît mai repede româna, din cauza examenului de rezidenţiat de anul acela. Poate că acum un an.

Era un mai destul de căduros, aşa că m-am îmbrăcat cu o fusta din catifea brodată, strîmtă, pînă la genunchi, pe care mi-o făcuse mama, şi cu un sacou de culoarea zahărului ars, dintr-o stofă foarte rigidă, pe care din ziua aceea nu l-am mai purtat deloc. Aveam la mînă o brătara din mărgeluţe de sticlă minuscule, bleumarin. M-am încălţat cu pantofi fără toc, barbatesti, şi-am iesit din casa la 11.30, caci trebuia să fiu la ei la 12. Era cu siguranţă miercuri, numai miercuri la prînz mă puteam duce pe la ei, căci aveau un program foarte încarcat la spital. Am luat-o pe la gara Nicolina, ca să ajung mai repede pe Stefan cel Mare. Mirosea a plop înflorit, şi am strănutat de cîteva ori, cînd iesea soarele din nori. N-am înţeles niciodată de ce sînt alergică la soare. Din fericire, asta se întîmplă numai pentru cîteva secunde, apoi mă obişnuiesc. Mama a aflat de abia acum două săptămîni că e alergica la polen, toata viaţa a crezut că, de fapt, e alergică la detergent.

Pe drum m-am gîndit la Emilia. Îi scrisese cu o zi înainte Anielei un mesaj scurt şi laconic, Sper că eşti bine, de abia aştept să te văd cînd vin în iunie, care ne-a mirat pe amîndouă. Aniela şi Emilia fuseseră colege de liceu, erau considerate prietene, deşi nu erau nici pe departe aşa, Anielei îi placea s-o observe şi să-i puna diagnostic psihiatric, iar Emiliei îi plăcea să fie observată şi să i se pună diagnostic psihiatric, atîta tot.

Nu ştiu dacă era frumoasă, avea fata pătrată şi nasul prea subţire, dar privirea îi era atit foarte profundă, datorita irisului în nuanţe metalice de gri-verde-albăstrui, accentuate de forma asiatică a pleoapelor, încît pur şi simplu nu îţi mai venea să o evaluezi. Într-a 9, după ce îl citise integral pe Dostoievski doar în cîteva zile, şi-a făcut singură o fustă foarte scurtă, roşie, şi s-a hotărit să devină prostituată, iar banii cîştigaţi să îi doneze mînăstirii Bîrnova (era iremediabil îndragostita de un călugăr de acolo, Calistrat). Aşa că într-o seara a plecat de acasă îmbracată în blugi, s-a schimbat în scara blocului în fusta ei roşie şi a ieşit la agăţat. Cum stătea în Galata, a luat-o pe jos înspre Gara Mare, dar nu a mers mult, pentru că pe drum s-a întîlnit cu un tînar care a privit-o ciudat cîteva secunde, şi apoi a întrebat-o dacă nu vrea să meargă la o cafea. Ea a accepat şi s-au dus într-un bar minuscul dintr-o casă din apropiere, pe lîngă care am trecut şi eu de cîteva ori, şi care are pe un perete un soare şi o lună din ceramică portocalie, din acelea care se vînd cu cîteva mii de lei, în fiecare an, la tîrgul Cucuteni din Copou. Acolo n-au băut cafea, ci votca, Emilia a inceput să plînga dupa putin timp şi i-a povestit tînarului de ce vrea să se faca prostituată. Pe el îl chema Tori şi avea 19 ani şi muncea că muncitor necalificat, monta faianta, nu terminase liceul dar

îl citise pe Dostoievski şi pe Platon şi pe toti ceilalti şi scria poezii filozofice. Era frumos că barbatii raşi pe piept din reclamele pentru deodorante masculine şi se imbra numai în piele. Din seara aceea au iesit împreuna pîna a terminat Emilia liceul, nu se iubeau, însă Emilia era fascinată de aşa muncitor citit iar pe el îl chinuia întrebarea ce-ar fi devenit Emilia dacă nu ar fi întîlnit-o în seara aceea, cînd se întorcea dintr-un apartament unde pusese gresie în sufragerie, culmea prost-gustului, spunea el. Fetele din clasa Emiliei o priveau cu respect, stiau de povestea cu Tori şi, în plus, ea avea tot timpul în geantă o sfoară, că să se spînzure cînd viaţa nu va mai avea nimic să-i ofere, însă Aniela mi-a spus, la cîţiva ani după aceea, că, de fapt, era o sfoară subtire de covrigi, N-ai fi putut sa spinzuri nici macar o gaina cu ea, crede-ma. Emilia a dat la litere, la franceză-rusă, cred că am facut cunostinţă cu ea în a doua saptamînă de scoala. O singură data am vorbit mult, ploua, eram lîngă Palat, ne adăpostisem sub una dintre arcade, la citeva minute a aparut, udă, şi Alexandrina, fostă colegă de-a mea de liceu, care tocmai se întorsese din Olanda, de la sora-sa, care e profă de informatică la o universitate de acolo, şi care ne-a arata fotografiile developate în aceeasi zi. Printre ele erau şi vreo 5 dintr-o sera de cactusi din Amsterdam, aşa am aflat că Emilia are multe ghivece cu cactuşi acasă, care sînt a doua pasiune a vieţii ei, după Rusia. De altfel, a plecat la putin timp după ceea cu bursa la Moscova, şi şi-a luat cactuşii cu ea, în doua cutii mari din carton. După citeva luni, i-a împartit trecatorilor de pe un bulevard central. Cu doua zile înainte de a pleca, m-am intilnit cu ea în faţa Universitatii. Ea a vea o camasa mov, eu o camasa roz şi o cravata cu dungi. Am intrebat-o dacă nu vrea să-i dau cravata mea, s-ar potrivi cu camasa ei, aşa, în semn de amintire, dar ea mi-a spus că nu, să o pastrez, ei nu îi plac cravatele. S-a intors în ţară în iunie, să-şi dea examenele de aici. A iesit, într-o zi, cu citeva dintre fostele ei colege, la o cafea, le-a povestit că iese cu un negru din Congo, student la medicina, că şi indienii mei, şi că a trecut la penticostali. Slabise foarte tare, avea priviri stralucitoare şi le vorbea depre deragostea de oameni şi pacea sufletului. Fetele se uitau la ea cu ochii mari şi lucii, Aniela a inceput să rîdă, i-a spus că astea sînt prostii, că Emilia a luat-o, evident, razna, şi s-a ridicat şi a plecat. Peste citeva zile m-am intilnit şi eu cu ea, eram în lectoratul de franceză, ea astepta să predea o lucrare unei profesoare, mi-a povestit că în Rusia a învatat să aprecieze frumusetea inimii lucrurilor, şi apoi eu i-am zis că plec şi ea mi-a spus Ce păcat că pleci, aş vrea să-ti povestesc atitea, în Rusia m-am gîndit mult la tine.

Am luat-o apoi pe Sfintul Andrei, m-am uitat la vechile case evreieşti, şi am am urcat spre Stefan cel Mare pe lîngă Mitropolie. Pe bulevard nu erau maşini, pentru că era o grevă, şi oameni înaintau încet catre Prefectură. Nu mai ţin minte ce grevă era. Oamenii, în majoritate barbati, erau liniştiţi, şi vorbeau intre ei. Printre ei se amestecase şi un baiat cu pulover verde, de vreo 14 ani, care mergea pe trotinetă. Vreo cinci barbati din primul rînd ţineau un banner din pînza rosie, pe care scria ceva gen Vrem să muncim etc, în fata lor era o fanfară din acelea care cîntau într-o vreme în faţa cortegiilor funerare, tin minte că atunci cînd încă mai aveau voie să mearga prin oras, vedeam pe strada mea, care duce spre 3 cimitire, cîte unul în fiecare zi, copiii se bucurau, se arunca cu bani şi se împarteau pachete cu dulciuri. Un barbat în vîrstă, foarte înalt, cu sacou din catifea mov şi şapcă pe care scria ceva în germană, fotografia oamenii cu un aparat Minolta. Lîngă el mergea vorbind un tînăr care avea în mîini o sticla de apa minerala de 2.5 litri, şi sînt sigura că dacă nu ar fi avut-o, ar fi gesticulat. Am trecut repede pe lîngă ei, am ajuns în cîteva minute în faţa blocului unde stăteau indienii. Am intrat în acelasi timp cu o batrînă care avea o haină lungă, cafenie, împletită în bob de orez, şi un buchet uriaş de crengi înflorite. Cîteva dintre florile acelea delicate au cazut pe podeaua liftului. Am coborit la etajul 4, am inceput să sun îndelung, deseori îi gaseam dormind, deşi stiau de fiecare data că am să vin.

De data aceasta însă erau treji şi îşi faceau temele pe care le dădusem data trecută, ceva cu acordul adjectivului cu substantivul la genitiv. De fiecare dată le pregateam cîteva foi cu gramatica explicată, acum îmi pare rau că n-am pastrat documentul, aş fi putut să scot o carte care să se cheme Learn Romanian Fast with Alina, ar fi avut în fiecare capitol poze cu mine în diferite ipostaze, Alina mîncînd covrigi pe stradă sau Alina trezindu-se dimineaţa sau Alina dînd mîncare cîtorva maidanezi în faţa blocului sau Alina aşteptînd în aeropert să ia avionul spre Buenos Aires. Pe coperta ar fi avut o fotografie

cu un peisaj cu o biserică albă, toamna. Sau poate o fotografie cu mine în faţa unei biserici albe, toamna. Sau o fotografie cu mine, toamna. Cînd am intrat, indianca s-a ridicat, zîmbindu-mi, şi s-a dus la bucatarie, să-mi faca un ceai. Nu ştiu exact de ce credea că îmi place ceaiul ei, îl beam tot timpul din politeţe, era greţos, prea dulce şi cu mult lapte. Dar îmi plăcea, în schimb, cum spune Here is your tea, deşi tot timpul o rugam să vorbeasca în româna. Pe ea o chema Hamangini, ceea ce în limba lor înseamna fata cu corp de aur, iar pe el Phanishwar, adica regele şerpilor. Mi-a fost foarte greu să reţin numele astea, primele dăţi îi rugam să le scrie pe o bucată de hîrtie, pe care să o ţina în faţa lor. O data, din greşeala, le-au scris cu litere hindi, n-aş fi inteles nimic dacă nu le-aş fi invatat deja. Inca mai am hirtia aceea pe undeva.

Cei doi erau căsătoriţi de trei ani, făceau facultatea aici, pentru că era mai ieftin. Hamangini era micuţă şi delicată, avea cel mai frumos păr din lume, lung pîna după talie, cu un fir incredibil de subtire, dar foarte des şi cu neasteptate luciri argintii, parea un rîu de primavară în care înnoata ţipari translucizi. Intr-o zi chiar i-am spus, spre marea ei încîntare, Părul tău pare un rîu de primavara în care innoata ţipari translucizi. Bănui că sensul cuvintelor mele i-a ramas necunoscut, dar i-a placut, poate, ca i-am mingiiat citeva suvite. Nu intelegeam, totuşi, de ce, atunci cînd mergeam cu ei pe strada, îmi arăta tot timpul parul celorlaltor femei. Mă întreba: crezi că ea poarta perucă?, deşi era evident că nu purta, sau: crezi că are permanent? sau: în cît timp crezi că i-a crescut? sau: crezi că e vopsita? Uneori îmi arata chiar şi fete tunse scurt, cu vîrfurile părului arse… Nu am inteles decît atunci cînd, peste mai mult timp, mi-am dat seama că barbatu-său, care era mic şi negricios şi avea niste semne adînci pe fata, o înşela deseori, şi îi povestea totul cu detalii.

Erau nemultumiţi că plătesc 100$ chiria pentru garsoniera lor, mi-au spus că, la ei în oras, nu mai ţin minte care, unul de prin sud, cu banii aştia îţi poti închiria a nice house with a wonderful little garden. Într-adevar, era o garsoniera destul de mizerabila, ingesuita, dar ei adusesera din India o multime de obiecte colorate pe care le pusesera peste tot, iar de la ferastra se vedea parcul din fata Teatrului National. Îmi placea o tapiserie din pînză aspra de în, prinsa deasupra patului, cu doua femei cu piele ruginie executind un dans Santhal sub un copac Palaas, cu flori foarte rosii în vîrfurile crengilor. Ce mă mira întotdeauna, era că una dintre cele doua femei, care cînta la un instrument cu coarde, avea sînii şi unghiile picioarelor ca pictate cu alb de Tarigrad. Îmi mai placea un bonzai de pe noptieră, acoperit de un clopot de sticlă, în crengile căruia era un minuscul cuib din iarba uscată, în jurul căruia zburau uneori niste pasari cu pene lungi şi cioc mare, mici cam cît unghia arătătorului, şi care scoteau niste triluri ascuţite, dar pe care cei doi nu pareau să le audă. Eu le auzeam, pentru că, atunci cînd eram prin gimnaziu, ascultam o emisiune stupida la radio Europa Nova, despre yoga şi tehnici de relaxare, şi, la un moment-dat, realizatorul spusese că, pentru a-ţi mări puterea auzului, trebuie să te scoli noaptea, şi, cu ochii larg deschişi în întuneric, să încerci să identifici toate zgomotele pe care le auzi afară. Cartierul meu, deşi foarte aglomerat ziua, noaptea e pustiu, aşa că tot ce auzeam erau cîinii din jurul tomberoanelor de gunoi, pasii nebunului care merge repede fără să se uite la nimeni şi trenurile din departare. De atunci m-am trezit deseori noaptea, ca să ascult trenurile. Şi m-am întrebat de multe ori ce s-ar fi întîmplat dacă vecinul meu Costel, de la etajul 1, n-ar fi rupt mesteacanul de sub balconul meu acum 17 ani, că să-şi faca o bita, să se joace. Cred că acum frunzele lui ar fi ajuns pîna la mine, şi ar fi foşnit. Căci nici măcar iarna nu cad toate frunzele mestecenilor. Multe rămin aşa, moarte, prinse de crengi. Şi ficusul meu moare. Azi i-au mai cazut 5 frunze. Am incercat să mă conving că e normal, că aşa se întimpla în fiecare iarna, dar nu e normal. Atît mi-a ramas de la bunica. Într-o vara eram supărată pe el. Nu mai crescuse de foarte multa vreme, aşa că am luat o foarfeca şi m-am aşezat lîngă el, în genunchi. M-am uitat adinc în ochii lui vineţi, şi am stat aşa multa vreme. Apoi, într-un tîrziu, i-am spus, cît de blînd am putut: dacă nu creşti, te tai, vorbesc foarte serios. Şi i-am aratat foarfecul. Peste o săptămînă avea o noua frunză, dar m-am simtit oarecum vinovată. Poate nu trebuia să-l grabesc. Dar acum iată că moare, şi nu ştiu ce să îi fac. I-am pus coaja de ou pisată la radacină, i-am turnat zaţ de cafea, l-am mutat lîngă geam… Poate nu îi place muzica

pe care o ascult, sau poate nu mă mai poate suporta. Poate crede că am depăşit măsura.

După ce Hamangini mi-a adus ceaiul, şi după ce prima senzatie de greaţă a trecut, am început să le verific temele. Făcuseră cîteva greşeli, i-am corectat, am trecut la lectia noua, Phanishwar m-a intrebat dacă nu cumva mai vreau un ceai, eu i-am spus că Nu, mulţumesc, am început să le explic gramatica de pe noua foaie, mă plimbam prin camera, ei urmareau textul. M-am oprit lîngă fereastra, îmi vedeam imaginea reflectat în geam, nu aveau perdele, mi-am zîmbit, mă simteam bine cu taiorul acela, după aceea m-am uitat afară, copacii parcului aveau contururi ca pictate cu tuş, peste ei plutea acoperişul Primariei, părea că se sprijină pe coloane subţiri ca mîna unui copil de şase ani, erau sculptate cu motive vegetale, o creangă fără frunze, dar cu flori imense, oliv, atîrna de undeva de deasupra blocului, fîntîna arteziană se transformase într-un mic lac pe care plutea o barca, atunci am vazut, pe un colt al geamului, un şir vertical de pictograme negre, eram în fata unei stampe japoneze, care s-a dizolvat la putin timp după aceea, cînd am început să dictez tema…

După ce am terminat, m-am aşezat din nou lîngă ei, să mai stam de vorba. Mi-au povestit, amestecind cuvinte din engleza, romana, hindi şi un dialect ciudat, pe care îl vorbeau parintii ei, despre bucataria lor tradiţională. Hamangini facea colecţie de mirodenii. Le avea în niste cutiuţe mici, la bucătărie. Vreo treizeci de cutiuţe, pe care mi le arăta de fiecare dată.

Atunci m-am gîndit:

Raluca face colecţie de îngeraşi de cristal.

Roxana face colecţie de figurine zoomorfe din lut.

Doamna Irimia, profesoara mea de franceza din liceu, face colectie de minusculi omuleţi în costume populare din intreaga lume.

Cătălina face colecţie de fotografii digitale cu ceşti de cafea, din toate barurile pe unde intră.

Irina făcea colecţie de jucării din pluş. După ce a intart la faculatate, şi-a zis ca Iată, am început o viaţă nouă, şi şi-a dus jucăriile în pod.

Oana face colecţie de cartele telefonice.

Emilia făcea colecţie de cactuşi.

Bianca de la 4 face colecţie de cranii de animale cu coarne, pe care le vopseşte în auriu. Şi-ar dori foarte mult un craniu de ren, pe care să-l vopsească în auriu.

Doamna Bertea, profesoara mea de matematică dintr-a 8-a, făcea colecţie de bibelouri cu balerine.

Adina face colectie de elefantei din lemn de santal.

Eu am o colectie de măşti din lut şi una de omuleţi din praf de marmura. Măştile erau negre la început, dar le-am colorat în roşu cu ce mai rămasese din nişte acuarele vechi. Acum sînt foarte optimiste.

O ascultam pe Hamnagini vorbindu-mi despre mirodeniile ei. Phanishwar sorbea din ceai. Işi mai pusese o ceaşcă. Avea pleoapele umflate şi înroşite. Eu mîncam încet o bucăţică de hîrtie. Indienii se obişnuiseră

cu obiceiul acesta al meu. Eram obosită. Tot timpul mă oboseau orele cu ei. Le era greu să pronunte “v”, deşi şi ei au în limba lor sunetul acesta. Păsările cele mici se loveau bezmetice de peretii clopotului de sticla, ţipînd ascuţit. Fata cu sîni albi se învîrtea ca nebună, părul ei mirosea a ylang-ylang şi a flori de Champaca, cealalta se oprise şi îşi lăsase capul în piept, apoi şi-a întors spre mine ochii ei de în, şi ne-am privit minute-n sir, în timp ce din copacul Palaas se scuturau patale roşii. Inima lui Hamangini începuse să pulseze ulei de gimbir şi cimbru, m-am intors spre ea, vorbea acum într-o limba necunoscuta, foarte cîntată, şi, la fel ca un adolescent îmbrăcat într-un sacou gri fără mineci, dintr-o curte pe lîngă care am trecut într-o iarnă, cînd mă întorceam de la cimitir, care îşi înfigea bolduri în buricele degetelor, şi ea se înţepa uşor cu o fibula din argint extrem de subtire, striată, care avea în vîrf o piatra ovala de aventurin, verzuie, prin care lumina din stampa japoneză se reflecta ca printr-o gelatină. Din micile înţepături curgea un ulei frumos mirositor, cu care ea se ungea pe tîmple şi în jurul sindoor-ului de pe frunte.

De abia atunci i-am observat sindoor-ul. Niciodata nu mai văzusem unul atît de frumos. Şi eu, cînd eram mică, îmi lipeam cu salivă cîte o paietă roşie pe frunte şi îmi făceam sari din perdele, încercînd să o imit pe Narghita. Dar sindoor-ul lui Hamangini era în formă de lacrima, negru, iar în jur avea prinse minuscule pietre incolore. M-am apropiat şi m-am privit în lucrirea lui neagra, şi chipul meu era deformat, aveam acum o frunte ingusta şi incredibil de inalta, în mijlocul ei aveam şi eu un sindoor stralucitor că o picătură fierbinte de smoală, de abia prin el am reusit să vad mai departe de mine...

Am văzut o fată înaltă care ieşea dintr-un bloc de pe şoseaua Nicolina, la ora 11.30. Era îmbrăcata cu o fustă strîmtă, cu broderii înfăţişînd florile violacee şi frunzele lungi şi ascuţite ale rozmarinului. Avea un sacou de culoarea zaharului ars, şi mergea repede. A trecut pe lîngă alimentara Exira fără să observe că de acolo tocmai ieşea un bătrîn de la ţară, cu mîini imense, deformate de munca, şi pieptar din lînă dalba, recitînd Romeo şi Julieta în romani, “Ach! Savo dud şi andi kaja filiastra? / O oriento şi thai Juliet şi o kham.” adică, în traducere liberă, “Ce lumină e în fereastra aceea? / E rasaritul, iar Julieta e soarele” şi asta, în timp ce privea o fată tînară, cu urme roşii de coşuri pe faţă, care se îndrepta spre staţia de autobuz. Pe lîngă Biserica Izvorul Tămăduirii, fata cea înalta, pe care evident o chema Alina, l-a salutat pe Bogdan, cel care, peste citeva luni, avea să plînga în baie gîndindu-se la chilotii roz ai Cristinei Aguilera şi la cele 156 de perechi de chiloti de dantelă neagră ai Ralucai.

Alina mergea zîmbind pe stradă, pentru că se gîndea la Tori, cel care îi promisese cu citeva săptămîni înainte că are să învete pentru facultate. Tot la îndemnul ei terminase liceul, reuşise ea cumva să-l convinga că e să se irosească punînd faianţă, iată că dăduse de un an bacul, şi se gîndea să dea la medicină. Pe Tori îl cunoştea de mulţi ani, de atunci Cînd Delia-Manechina a rugat-o să vorbeasca cu el, să-i spuna că nu vrea să mai iasa cu dinsul. Alina l-a luat deoparte, şi i-a spus că Delia-Manechina într-adevar nu mai vrea să iasă cu el, şi apoi l-a intrebat cîţi ani are şi ce face. În jumatate de ora s-au împrietenir, Tori i-a vorbit mult Alinei despre tatăl lui evreu, care se mutase în Israel după a divorţat de mama lui, care e adventistă, încă dinainte de a se naşte Tori, pe care, de fapt, îl cheama Eduard. Avea la gît o moneda din argint din secolul XVIII, asta i-a plăcut Alinei foarte tare, într-o vreme purta şi ea, în fiecare zi, monezi din argint atîrnate de lanţul de argint dăruit de Delia-Manechina. Tori scria poezii filozofice şi se gindea deseori la moarte. S-a lăsat de şcoala pentru că a avut o depresie şi acum pune faianta. Era un om mult prea frumos că să poti să te uiti la el altfel decît că la un om frumos pur şi simplu, iar Alinei i-a placut că avea trasaturi hispanice, cu ochi usor migdalaţi, pomeţi înalţi, buze uşor răsfrînte şi un maxilar bine conturat, cu pielea măslinie, dar bineînţeles că nu s-a gîndit niciodata că are să-l trasforme în citeva rinduri dintr-un text electronic. Se despartise de ceva vreme şi de Emilia, care a plecat în Rusia, şi de Andreea, fiica cea vicioasă de preot, care s-a dus în Elveţia, la un institut catolic, cele doua fete cu care a umblat în acelaşi timp 4 ani aproape fericiţi, şi nu mai era aşa de frumos. La 26 de ani era foarte slab şi imbatrînit şi obosit, dar, din cînd în cînd, ochii i se deschideau intrebatori asupra lumii, mai ales după ce îi scria Emiliei pe adresa eleonil@yahoo.com, adresa care tot timpul o facea pe Alina să se gindeasca la fata

aceea din satul bunicilor ei pe care o chema Ecarolina, pentru că aşa se gindise mama ei că e corect, caci, uite, se spune Ecaterina şi Emanuela, deci trebuie cu sigurantă să fie şi Ecarolina... Ecarolina s-a maritat la 18 ani cu un baiat din Tibăneşti, parintii le-au facut o casa mare apropae de iaz, acum cred că are 2 copii, nu vrea mai multi, caci e cam bolnavă. Peste cîteva luni, toată lumea avea să afle că Tori se droghează de multă vreme, în fiecare seară, cu banii pe care i-a primit moştenire de la taică-său, mort într-un accident. Tori s-a bucurat sincer cînd a murit, dar nu a spus nimanui de ce.

Pînza de păianjen este ţesută în întregime din instinct, urmînd o secvenţă complexă de operaţii întipărite în creierul paianjenului încă de la naştere, s-a gîndit deodata Alina, fără nici o legatura cu Tori, şi a apucat-o tristeţea atunci cînd şi-a amintit de paharul Berzelius căruia trebuise să-i goleasca conţinutul în ziua aceea, pentru că o insecta ciudata mîncase feliile de portocale şi frunzele de iris, nu îşi dădea seama de ce, poate din cauza că, înainte de a le usca, le daduse cu parfum; îl umpluse apoi, cu parere de rău, cu conuri de ienupar şi frunze uscate de hedera helix, luate din cimitir, şi care nu erau la fel de frumoase. Alinei îi placeau plantele care se usuca în mii de culori, sau cele lemnoase, care pot fi, eventual, pictate cu acuarele. De altfel, nu numai măşti sau plante a picat ea cu acuarele, ci chiar şi părul şi l-a facut cu suviţe rosii, cînd s-a dus la aniversarea unei colege de liceu, care acum e contabilă la o firma de construcţii şi poata fuste scurte chiar şi în mijlocul iernii. Alina a purtat în seara aceea un cercel în forma de paianjen, care avea pe torace o pietricica roz, şi, în cealata ureche, un cercel în forma de fluture, cu pietricele albastre.

Alina a luat-o pe Sfintul Andrei, şi un ţigan de la fereastra unei foste case evreiesti a strigat ceva după dînsa, dar ea nu a stat să asculte. A urcat pe lîngă Mitropolie, şi a trecut pe lîngă un lung convoi de barbaţi tăcuţi, îmbrăcaţi cu sutane lungi pîna în pamînt, cusute cu fir de aur, şi care erau fiecare ţinuţi de mîini de femei cu lungi şiraguri de perle strugurii şi voaluri albe în jurul soldurilor inguste. Un fotograf tînăr, cu părul prins într-o coada lunga cît sira spinarii, cu camaşă neagră din catifea raiata, o fotografia fără oprire pe una dintre fete, care avea sîni foarte mici şi un chip luminos de ţărăncuţă, cu buze suspect de roz şi o umbra de mustaţă aurie. Nici fata, şi nici cel pe care îl tinea de mina dreapta nu pareau că-l observa, deşi el ţipa, printre lacrimi şi flash-uri, Unde crezi că te duci, curva naibii, unde crezi că te duci? În mijlocul strazii era o narghilea aprinsa, mirosea innebunitor a trandafiri albi din specia Pascali, dar toti cei din convoi o ocoleau cu grija, închizind pe jumatate ochii.

Alina a trecut repede pe lîngă ei, imposibil de spus la ce se gindea, poate la George, care, după ce şi-a dat licenta în psihologie, s-a dus o saptamina într-o excursie la Berlin pe care i-o oferisera parintii, spre marea lui încîntare. Dar acolo, în prima zi, s-a dus în cimitirul Dorotheenstadt, că să vada mormintul lui Berthold Brecht, scriitorul lui preferat, şi a asistat absolut din întimplare la înmormîntarea unei tinere actrite de filme porno pe o chema Susana, George i-a putut vedea chipul pur ca al unei fetiţe de 13 ani, capacul nu a fost închis decît cu puţuin înainte de a introduce sicriul în groapa. L-a apucat instantaneu plînsul cînd a văzut-o, plîngeau şi alti barbati din jurul lui, nimeni nu s-a mirat, în fiecare noapte din saptamina cît a stat la Berlin, George s-a dus să facă priveghi lîngă mormintul Susanei, nu era singur, multi alti barbati veneau cu flori şi bomboane, George a aflat că fata avea 25 de ani şi că a murit de leucemie, (dumenezeule, numai oamenii frumoşi mor de leucemie, şi-a spus atunci Alina, amintindu-şi de Diana şi de Alina Sorohan şi de Aurel şi de de prietenul Ginei), şi-a facut rost de toate filmele ei, s-a intors acasă total schimbat, maică-sa credea că a devenit obsedat sexual de se uita tot timpul la filme deochiate, la un moment-dat chiar i-a aruncat casetele, dar George avea cite doua copii pentru fiecare film, în seara aceea s-a mutat de acasa, Alina s-a mai intilnit de citeva ori cu el de atunci, parea innebunitor de trist. A lucrat o perioada că vînzator în librăria Eugène Ionesco din centru şi apoi s-a facut laborant într-un liceu.

Alina a intrat în blocul indienilor o data cu o batrînă cu un buchet de crengi inflorite în miini, şi, cît a asteptat liftul, s-a uitat din nou la sutele de desene cu organe sexuale masculine de pe peretii pătati de

igrasie, îi placea mai ales unul foarte stilizat, dacă te uitai de aproape parea o caravana de camile, fiecare cu belciug de argint în nas şi ciucuraşi multicolori lîngă urechi, trase de barbati ştirbi şi rîzători, cu turbane enorme în cap. Fiecare cămila purta în spate desagi pline cu bucati dezmembrate din statui de marmura carmină. Caravana păşea pe o cîmpie imensă de pietre, şi pe fiecare dintre acestea era scris cu vopsea proaspătă un cuvînt, “leucemie”, “înnebunitor”, “acuarele”, “preot”, “gelatina”, "flash", "sosea" şi alte un infinit de cuvinte, imposibil de reprodus aici.

Alina a coborit din lift la etajul 4, şi a început să sune insitent la uşă, în timp ce se gîndea la peştele mort pe care l-a găsit într-o zi pe malul iazului, la ţară, şi pe care l-a invelit în frunze de brusture şi l-a dus acasă, ca să i-l dea căţelei negre-cea-fără-de-nume. Cînd a ajuns acasa l-a taiat în doua cu un cutit mare de vie, a ramas mirată vazind că în interior pestele era gol, iar carnea de lîngă piele era neagra, cateaua n-a vrut să-l manînce, Alina l-a dat la porc, care nici el n-a vrut să-l manince, Alina s-a aplecat pîna în troaca porcului, să ia jumatatile de peste, să nu se supere bunica, a cautat pisica dungata-cea-fără-de-nume, nici ea n-a vrut să-l manince, aşa că Alina s-a suparat şi s-a dus în camara şi, cu o lingura de lemn, a umplut jumătaţile cu untura şi le-a dat din nou caţelei, care a lins puţin untura, şi apoi a început să schelalaie, aşa că Alina a ingropat pestele în spatele casei,cu partile lipite de untura, ca şi cînd ar fi fost intreg.

Nu a trebuit să sune mult, uşa mare, facuta dintr-o materie organica asemanatoare cochiliei melcului de gradina, s-a deschis usor, în spatele ei nu era nimeni, Alina s-a dus în sufragerie, acolo aerul era gros că o gelatina, iar în mijloc era un clopot urias de sticla translucidă, aşezat peste un copac Palaas cu flori rosii la capatul crengilor golaşe. Două păsări cu ciocuri imense că ale tucanilor dormeau într-un cuib de abur, iar sub copac dansau unduindu-se o femeie cu sînii şi unghiile picioarelor pictate cu alb de Tarigrad şi Fata-Cu-Corpul-De-Aur, cu părul impletit sub forma de cununa de raze în jurul capului şi cu fibule de argint cu pietre de aventurin înfipte în buricele tuturor degetelor. Pe pat, dormeau înlănţuiţi Regele-Serpilor-Cel-Cu-Pielea-Acoperită-De-Solzi-Minusculi, şi o fata ruginie, iar intre piepturile lor goale era zdrobit un instrument cu coarde din păr de femeie, care semăna cu o frunză de filodendron. Alina şi-a dat jos taiorul şi i-a învelit pe cei doi, şi apoi s-a descălţat de pantofii ei negri, barbatesti, şi s-a îndreptat cu ei spre masa pe care erau împrastiate foi cu exercitii de gramatică româna. Într-unul dintre ei, şi-a turnat dintr-un vas turquoise, din protelan rusesc, un ceai foarte fierbinte şi dulce, pe care l-a baut cu grija, că să nu-şi ude sireturile. Apoi s-a sters cu podul palmei la gura, s-a incalatat din nou şi s-a dus catre clopotul de sticla, şi-a lipit fruntea de peretele lui şi le-a privit indelung pe cele doua femei dansind, apoi a inceput să faca semne disperate cu miinile, voia să fie bagata în seama, Fata-Cu-Corpul-De-Aur şi-a întors ochii cu pupile rosii înspre ea, a venit aproape de peretele de sticla al clopotului, şi a început să vorbeasca agale într-o limbă a cărei singur sunet era “v”. Apoi şi-a smuls cu grijă fibula din arătătorul drept şi a facut o gaură mica în peretele de sticla, şi i-a atins Alinei fruntea, pe care s-a deschis, dintr-o data, din cicatricea cea de demult, un ochi cristalin ca de peşte, şi ea a putut să vadă, în sindoor-ul în forma de lacrima al Fatei-Cu-Corpul-De-Aur, cum o fată înalta iese dintr-un bloc cu 10 etaje de pe undeva din lume, şi a început să-i şopteasca, într-o limba necunoscuta, care are numai sunetul "v":

Dragă Alina, e deja mai, dar încă îţi mai aduci aminte, atunci cînd ieşi din blocul cu 10 etaje de pe şoseaua Nicolina, ca să te duci să faci meditaţie la română cu o familie de indieni, că astă-iarnă priveai pe asfalt urmele îngeţate de scuipat în care se oglindea, poate, diamantul acela cu diametru de 4000 km pe care l-au descoperit astromii uitîndu-se printr-o lunetă îndreptată spre stele. Ai şi uitat de ce-ai început să ye gîndeşti la Emilia, iar atunci cînd te întîlneşti cu Bogdan în faţa bisericii Izvorul Tămăduirii îţi vine să rîzi isteric, ai vrea să-l mai întrebi despre ochelarii în formă de inimă ai mamei lui sau despre Irina Săpunaru, prima lui prietenă, care habar n-avea că avusese un strămoş săpunar, sau dacă a aflat că undeva acolo sus zboară bezmetic un diamant cu diamaterul de 4000 km. Dar nu rîzi şi nu intrebi nimic, pleci pur şi simplu repede, mişcările braţelor rămîn suspendate între două mistere mirosind a lapte de corp Kallos, cu

vitamina A şi ulei de cocos, cumpărat de la farmacie de o colega de grupa de-a Anielei.

Cînd treci pe Sfîntul Andrei îţi pare deodată rău că nu ai mai sunat-o pe Alexandrina în dimineaţa asta, ar fi trebuit, nu-i aşa ? ai fi întrebat-o din nou, ca de fiecare dată, Mai eşti îndrăgostită de fotbalistul acela brunet de la AC Milan, pentru care ai vrut sa te sinucizi într-a 9-a ? Iar ea ţi-ar fi răspuns, din nou : Stii, nu mai e la AC Milan. Iar tu ai fi spus : Asta nu prea are mare importanţă, să ştii, mai bine spune-mi, Alexandrina, mai ai brelocul acela Tamagotchi, de care ai avut grijă ca o mama luni în şir ? A murit, spui ? Acum e îngropat lîngă mormîntul bunicii tale, spui ? Ai suferit mult, Alexandrina, la moartea brelocului ? l-a durut tare ? şi-a întors faţa spre credinţă, pe patul de maorte ? Sau a fost pur şi simplu o trecere uşoară spre un alt regn ? De ce taci, Alexandrina ? Iar plîngi? De ce plîngi de fiecare dată cînd te sun? Mai bine spune-mi, mai ai fotografiile acelea cu sera de cactuşi, din Amsterdam? Nu-ţi mai aduci aminte ? Pentru mine a însemnat mult sera aceea de cactuşi, Alexandrina, dar tu nu ţi-ai dat seama. Oare li se punea la radacina coaja de ou pisata, ce crezi? Sau zat de cafea?

Şi ai fi închis telefonul fără să îi mai spui nimic, fara sa-i astepti raspunsul.

Intr-o curte goală, de lîngă fostul dispensar, care stă să se dărîme, te înroşeşti deodată, pentru că, înveliţi într-un uriaş ambalaj de margarină Unirea, doi bărbaţi cu pielea liliachie fac dragoste recitînd psalmi biblici. Urci pe lîngă Mitropolie, şi, cînd ajungi pe Stefan cel Mare, rămîi puţin mirată cînd vezi cîteva sute de bărbaţi cu pielea liliachie îndreptîndu-se încet spre Prefectură, acoperiţi, doi cîte doi, pe cap şi pe umerii costelivi, de cîte un uriaş ambalaj de marganină Unirea, recitînd, în acelaşi timp, în franceza, psalmul 109. Unul dintre ei iese de sub pelerina aceea ciudată şi se îndreaptă zîmbind spre tine, dar tu te dai cîţiva paşi înapoi, ai văzut deja că fiecare dintre ei are la git, prinsă de o cureluşă subţire de piele, o vertebră umană, dar băiatul care se apropie de tine are zîmbet blînd, cînd ajunge în faţa ta îţi strecoară ceva rece în pumnul pe care îl strîngi dintr-o dată, şi începi să fugi pe trotuarul gol, cu greutate, din cauza fustei prea strîmte, nu te opreşti decît în faţa blocului indienilor, te sprijini cu pumnul strîns de zid, şi respiri zgomotos, pe gură. O batrînă îmbrăcata cu o haină lungă, cafenie, împletită în bob de orez, se apropie de tine, te ia de mînă şi te trage înăuntru. Ai vrea să-i mulţumeşti că a chemat liftul, dar încă nu poţi să vorbeşti. Doar cînd liftul ajunge la etajul indienilor, îi întinzi, fără să te uiţi ce e, micul obiect îngheţat, pe care bătrîna îl duce imediat la gură şi îl înghite, fericită. Dai din umeri, dintr-o data linistita, te îndrepţi cu paşi mărunţi spre apartamentul 4, şi îţi apeşi arătătorul pe sonerie. După multă vreme, auzi de după usă clipocitul unei ape şi, apoi, paşi marunti şi lipicioşi pe podea. Iţi deschide Hamangini, frumoasa cu corpul care pare de aur sub lumina becului de pe hol, care îţi spune : Come and have some tea. Te descalţi şi intri după ea în sufragerie. Eşti puţin dezamăgită cînd vezi ca Hamangini s-a bagat pînă la gît într-o ceaşcă uriaşă de ceai, dintr-un portelan pe care era pictata o caravana de camile cu picioare prea lungi şi prea subtiri, care, în conditii normale, nu ar fi putut suporta greutatea incarcaturii misterioase dintre cocoase. În ceasca vezi înnotînd vioi peşti Guppy, verzi-oliv, cu caudala cu irizaţii roşii. Aştepţi puţin şi apoi întrebi : unde e Phanishwar? Nu pot să-mi ţin lecţia numai cu unul dintre voi, după aceea e greu să recuperaţi. Oh, îţi spune ea, he went out, to bring some more sugar. Bine, am să-l aştept, îi spui tu, şi te aşezi pe un scaun de lîngă fereastră. După vreo cinci minute de incredibilă linişte, ea te întreabă: Why don't you come here?, şi lopătează cu braţul drept prin ceaiul aburind. Nu ştii ce să spui, eşti sigură că, dacă ai refuza, ea s-ar supăra, aşa că incepi să te dezbraci în linişte, dar, după ce îţi dai jos taiorul de culoarea zaharului ars, uşa se deschide şi întra Phanishwar trăgînd după el un sac mare din plastic, pe care îl ridică pînă la gura ceştii celei uriase, lăsînd să curga din el zahăr perlat, care se dizolvă instantaneu în ceai. Hamangini rîde tare şi loveşte cu palmele ceaiul gros ca o miere, te stropesc picuri compacti ca ambra pe braţele goale, apoi ea îşi dezlipeşte de pe frunte sindoor-ul în formă de lacrimă, ţi-l întinde şi-ţi spune: Put this on the table, please. Apoi îşi bagă capul sub lichid, iar părul îi pluteşte la suprafaţă, ca algele. Din el se desprind uşor ţipari translucizi care încep să înnoate bexmetic pe lîngă peştii Guppy. Tu priveşti atent la sindoor-ul din palma desfăcută, pentru că ţi se pare că, în el, formele sînt cu totul altele

decît în camera asta plină de un abur galbui, greţos de dulce.

Bineînţeles ca în sindoor-ul acela negru, înconjurat de minuscule pietricele albe, m-ai văzut pe mine, dragă Alina.

Era un mai călduros. Trebuie să fi fost vreo 11 jumate cînd am ieşit din casă. Toată dimineaţa lipisem pe peretele de lîngă uşă, cu bandă adezivă, cartele telefonice folosite, pe care le găseam deseori prin cabinele de lîngă Universitate. Cel mai tare îmi placea cea cu o hartă a cerului de la Muzeul Naţional al Hărţilor şi Cărţilor Vechi, se vedeau distinct doi gemeni purpurii şi o prea-frumoasă fecioară dalbă şi mulţi scorpioni de toate culorile, n-aş fi putut spune care era cel adevărat. Intr-un sertar găsisem, absolut din întîmplare, cînd căutam un foarfec, acelaşi cu care ameninţasem ficusul cu ceva timp în urmă, un ambalaj de tablete de cocaină, din 1895, pe cînd încă mai era considerată un medicament-minune împortriva durerilor de dinţi, pe care mi-l dăduse Tori, spunîndu-mi că e un obiect de colecţie, să nu cumva sa-l arunc. Mie mi-ar fi plăcut mai mult moneda de la gîtul lui, nu bucata asta de carton pe care doi copii angelici construiau o căsuţă din bîrne. M-am îmbrăcat cu o fustă din catifea brodată, ok. Şi cu un sacou de culoarea zahărului ars, ok. Inainte sa ies din casa mi-am intins pe o felie de piine de secara ultimele ramasite de margarina Unirea, dupa care am aruncat ambalajul la gunoi.

Nu puteam să nu-mi amintesc cum, cu cîţiva ani înainte, într-o ladă mare din lemn rozaliu de frasin, mîncat de carii, din paravanul din spatele casei bunicilor, am găsit o rochie croită în stil empire, cu trenă, din voal şi tul brodat, cu strasuri şi broderii, atît de putredă, încît cusaturile se desprindeau oricît de uşor ai fi umblat cu ea. Era bej, dar nu părea să fie rochie de mireasă; în plus, în nici una dintre fotografiile de familie din cadrele din camera bună nu văzusem vreo femeie îmbrăcată cu aşa ceva. M-am hotărît să o încerc, mă intrebam cum mi-ar sta. Am tras-o cu grija peste cap, şi i-am lasat şireturile de la spate desfăcute, de frică să nu se rupă. După ce m-am învîriti puţin prin casă, am ieşit în grădină. La lumina soarelui, rochia nu mai arăta aşa de veche. Aşa că am hotărît să ma duc pe rîpă, deşi ar fi putut să ma vadă cineva, şî să-i spună bunicii. Am trecut pe lîngă mormîntul peştelui umplut cu untura, şi mi-am făcut cruce cu limba, ca de fiecare dată, apoi am urcat prin gradina de nuci, pînă am ajuns pe rîpă. Acolo m-am aşezat pe pămînt, cu picioarele deasupra hăului de lut. Trena flutura în vînt, pînă s-a prins de o rădăcină. Nu mai ştiu la ce m-am gîndit atunci. Poate la călugărul Calistrat, cel de care era îndrăgostit Emilia, cel care mi-a mărturisit într-o seară că el minte atunci cînd povesteşte că l-a văzut într-o seară pe Diavol întins pe patul din chilia lui care se umpluse de un abur mirosind a excremente şi a cadavru, spune asta doar pentru că îi place la nebunie să vadă cum plîng babele. Iar eu, după aceea, l-am întrebat: De ce îmi spuneţi mie asta? Iar el a răspuns: De ce nu? După vreo oră, m-am ridicat de pe marginea ripei, o bucată de material a rămas pe rădăcină, se rupsese cînd m-am ridicat, aveam s-o găsesc acolo şi peste doi ani, cînd am urcat din nou acolo. Ţin minte că, în ziua aceea, primisem de la o fată din sat, căreia îi trimisesem prin poştă multe poze cu actori, o brăţară din mărgeluţe blumarin, pe care aveam s-o port la mînă cîţiva ani în şir, pentru ca, la un moment-dat, să uit pur şi simplu de unde o am, şi să o uit pe masa dintr-un bar din apropierea Gării Mari, pe peretele căruia erau o lună şi un soare din ceramică portocalie.

În ziua aceea, pe lîngă biserica Izvorul Tămăduirii, am trecut pe lîngă un băiat tînăr, care semăna foarte bine cu Emilia, avea aceeaşi formă asiatică a pleoapelor, şi irisul în nuanţe gri-verde-albăstrui, mergea singur şi fredona cu tristeţe o melodie de pe primul album Massive Attack, nu l-ai recunoscut, era Bogdan, fostul prieten al Irinei Săpunaru, cea care, fără voia ei, avea un strămoş săpunar, căruia i se dusese vestea în toată Moldova, boierii mai săraci nu mai dădeau comandă de cosmeticale la Paris, ci cumpărau de la el cîte un calup de sopon cu miasmă de roze sau de salvie, pe care Ilie-săpunarul îl fierbea zi-lumină în faţa cerdacului într-un cazan cumpărat de la ţiganii fierari.

Am luat-o pe Sfîntul Andrei, aproape că m-am izbit de nebunul care merge repede fără să se uite la

nimeni, era îmbăcat cu un costum de ski cu fermuarul descheiat pînă la buric, şi tinea strins în brate un instrument cu coarde din păr de femeie, care semăna cu o frunză de filodendron. Imi venea sa-l opresc, sa-l string de umeri şi sa-l intreb: Spune-mi, l-ai intilnit vreodata pe adevaratul pazitor al numelui? Ti-a povestit vreodata parintele Calistrat despre diavolul care miroase a excremente? Ai vrea sa-ti arate Bianca colecţia ei de cranii de animale cu coarne, vopsite în auriu? Ti-ar placea sa ai un celular care să sune ca un greiere sau ca o boască? Şi, dacă aş fi reuşit să ma uit în ochii lui, aş fi început sa-i povestesc: Uite, am avut mai demult o prietenă foarte bună, nu mai ţin minte cum o chema, dar stiu cu certitudine ca îi plăceau foarte tare piesele lui Berthold Brecht, şi că mama ei facea clatite numai cu ulei de ghimbir sau de cimbru, depinde de care găsea la Metro, şi prietena asta avea un celular care suna ca o pisică în călduri... Intr-o seară, cînd se intorcea de la o petrecere, a început sa-i sune celularul, au auzit-o motanii cartierului, s-au luat după ea, erau citeva sute de motani vărgati, femelele lor muriseră pe capete din cauza unei boli venerice necruţătoare... Şi, asculta-mă, nu lăsa ochii în jos, au fugărit-o aşa, pe străzile cartierului, unul chiar i se prinsese cu ghearele de păr...

Am trecut pe linga Mitropolie gindindu-mă la negrul acela pe care-l văzusem în libraria Eugene Ionesco, din Centru, şi care răsfoia un album cu fotografii din Bucureştiul interbelic. Am ajuns pe Stefan cel Mare, şi am privit o femeie îmbracata cu un halat bleumarin, care mătura, printre maşini, un praf roşiatic, m-am aplecat şi am cules putin din el, dar praful era lichid, l-am gustat, era metalic şi sărat, femeia s-a uitat la mine şi mi-a spus: E sînge, mai bine mănica asta, şi a scos din buzunarul halatului o smochina verde, pe care mi-a aruncat-o peste maşinile în goană. Eu am prins-o şi am început sa o decojesc, apoi am mîncat-o. Am ajuns repede în fata blocului indienilor, am intrat şi am chemat liftul, iar pînă să vină am scos din geanta un creion mecanic şi i-am desenat uneia dintre camile ochelari în forma de inimă. În lift am vazut pe podea citeva flori delicate, m-am aplecat şi am cules una dintre ele, m-am uitat putin la ea, şi apoi am mîncat-o, semana la gust cu salcîmul. Atunci cind am iesit din lift, mi-a aparut în faţă femeia aceea cu halat bleumarin, care mi-a zis: Nu ar fi trebuit sa manînci floarea. Mai bine manincă asta, şi a scos din buzunarul halatului o altă smochină verde, pe care mi-a intins-o. Eu am luat-o fara sa-i mulţumesc femeii, pe care am dat-o la o parte cu brutaliatate, şi am început sa bat cu pumnii în usa indienilor. Mi-a deschis, dupa vreo 5 minute, Phanishwar, avea pielea fildesie şi un sacou mult prea larg, mi-a spus: Hello, şi eu i-am spus: Stii, am la New York un prieten care manîncă sushi şi se uita la filme noir japoneze. Iar el a spus: That's interesting. Iar eu am spus: Da, se uita la cel putin 10 filme noir japoneze pe zi, la un cinematograf prafuit de linga casa lui, şi manîncă sushi la fiecare masa. Apoi, ca sa pot sa ma descalt, mi-am pus smochina intre barbie şi git, şi am tinut-o asa pina mi-am scos amindoi pantofii. Apoi am intrat în sufragerie, unde Hamangini facea exercitii de gramatica romana. Le-am corectat tema, apoi am trecut la o lectie noua. o ora am tot framintat în mina smochina pina cind am simtit ca isi schimba culoarea şi consistenta. M-am dus linga geam, şi cind am privit-o, mi-am dat seama ca se transformase intr-un sindoor lat cit palma, negru, inconjurat de pietre incolore, mari cit alunele. Era lucios ca o oglinda, ca o apa, ca o pata de ulei, ca o folie de tabla. M-am vazut în el, şi mi-am zimbit. I-am zimbit Alinei. M-am intors inspre cei doi, care stateau la masă, asteptind sa continui lectia, şi le-am spus: Acum facem o dictare. Voi trebuie sa scrieti tot ce va spun eu, bine?

Ok, au spus ei.

Acum doi ani, intr-un mai plin de pufi plutitori de plop, Alina a iesit din casa, şi a inceput sa mearga repede. Ea se ducea sa faca pregatire cu o familie de indieni, studenti la medicina. Pe ea o chema Hamangini şi avea un par foarte frumos. Pe el nu conteaza cum il chema.

Din alimentara Exira iesea un tinar care avea în miini o sticla de 2.5 litri de apa minerala.

Exact în momentul acela, telescopul Hubble trasmitea o fotografie care surprinsese o imagine din

nebuloasa Vulturului. Coloane colosale de hidrogen molecular şi praf cosmic. În mijlocul lui plutea un pian desfacut, şi miini nevazute apasau numai clapele negre, producind cea mai frumoasa muzica chinezeasca.

La etajul 3 al unui bloc de linga biserica Izvorul Tamaduirii, o femeie tunsa scurt, blonda, isi intreba sotul: Iubitule, iti place pardesiul meu negru? Nu ti se pare, iubitule, ca are minecile prea scurte?

Alina mergea pe strada, gindindu-se ca cel mai mult i-ar placea sa aiba a nice house with a wonderful little garden.

Pe Sfintul Andrei, de la o fereastra, un tigan a strigat dupa ea, mingindu-se lasciv intre pulpe (dar Alina nu a vazut asta): Limfocita este o celula rotunda, albastra, care e responsabila de buna functionare a sistemului imunitar. Limfocita seamana cu un jeleu de prune. Limfocita are niste excrescente verzui. Limfocita seamana cu un jeleu de prune, mucegait. Iar Alina l-a intrebat: Unde ai citit toate lucrurile astea, tu, care nu ai terminat nici macar scoala primara? Iar el ii spune: Nu numai ca am terminat scoala primara, dar, în plus, am mai facut

scoala de soferi din Podu-Ros

scoala de bucatari de linga Tesatura

scoala de yoga de la Ripa Galbena

scoala de astrologie din cladirea de linga Politia rutiera, cea în care acum functioneaza o asociatie de protectia copilului

scoala inalta de decoratiuni interioare, asta nu mai tin minte unde am facut-o.

Iar alinei i-ar fi venit sa-i spuna: Esti un dobitoc.

Dar nu i-a spus.

A urcat repede pe linga Mitropolie. A mers pe Stefan cel Mare. A intrat în galeriile de arta. Acolo nu a avzut nimic interesant. A ajuns în fata blocului indienilor. A intrat o data cu o batrina care avea un buchet urias de crengi inflorite în miini. S-au suit impreuna în lift.

Aici intervine un lapsus în memoria Alinei. Pur şi simplu nu isi mai aduce aminte ce a facut pina în momentul cind s-a trezit culcata cu capul pe bratele unei indience batrine şi foarte ridata, care semana putin cu Hamangini. Indianca o mingiia pe frunte şi o intreba: Are you ok? Tell me, are you ok? Dar Alina nu a vorbit decit dupa ce a intins mina spre fruntea molateca a batrinei indience, atingindu-i sindoor-ul în forma de lacrima. Atunci a spus:

Draga Alina, iata că e un mai calduros, şi tu te-ai imbracat cu un taior de culoarea zahărului ars, pe care, de acum, nu îl vei mai purta niciodata. Esti incaltata cu o pereche de pantofi barbatesti, cumparati din Siraj cu 250000 de lei, şi de care esti foarte mulţumită, caci vin foarte bine la fusta asta strîmta, atit de eleganta dar care, de fapt, a fost cumparata dintr-un second-hand şi apoi modificata de mama ta. Iata, te-ai imbracat frumos şi te-ai dat cu parfumul de fragi adus de o fostă colega de-a ta din Franţa, după ce ai fost atit de suparata că ti-ai pierdut stiucluta cu parfum de fragi, adusa de o cu totul alta colega, tot din Franta. Ce crezi, cei trei magi din Biblie ar fi putut fi femei? Iti mai aduci aminte de revelionul acela, cind te-ai inchis

cu cheia intr-o camera şi ai baut singura o sticla de sampanie Angelli şi ai mincat 1 kg de masline verzi? Îţi place să culegi crengi din cimitire şi să stai în pat şi să privesti lumina filtrata prin storuri?

Ai iesit din casa la 11.30, caci trebuie să fii la 12 la o meditatie, pe Stefan cel Mare.

Mergi repede, nu-l observi pe batrinul din statie care maninca roscove de pe o crenguta, şi care l-a tradus pe Dante. E miercuri, peste citiva ani veti sti cum se cheama soarele de miercuri în limbajul alchimic şi cum se zice în neogreaca la "un batrin care maninca roscove l-a tradus în tinerete pe Dante", dar acum lucrurile astea nu au nici o importanta pentru tine, singurul lucru pe care ti-l doresti e să scapi mai repede de ora asta de meditatie, şi să te plimbi prin oras.

Mergi pe Sfintul Andrei, te intrebi cum a fost oare viata evreilor de aici la inceputul secolelor, pe unele case, deasupra usii, scrie 1912, sau 1934. Acum în ele stau familii de tigani cu foarte multi copii care se joaca tot timpul. Treci de vila mormonilor, ai fost şi tu aici, la citeva cursuri de engleza de-ale lor, dar nu te-ai mai intors după ce au inceput să vorbeasca despre religie.

Urci strada pe lîngă Mitropolie, şi ajungi într-un Stefan cel Mare suspect de pustiu, nu e nimeni, e numai umbra ta alungita, umbra ta în fusta de catifea brodată. Doar în mijlocul bulevardului vezi o narghilea care pare aprinsa, te apropii şi pui mina pe ea, e calda, dar placuta la atins, miroase a mar şi a citrice, te hotarasti să fumezi, ce poate să se intimple, bineintels că nu se intimpla nimic, doar te lungesti că Alice în Tara minunilor, devii ingusta de un centimetru şi lunga de sute de metri, acum poti să te incolacesti şi să creezi pe cer ce imagine vrei tu, o egreta pe apa, balerine cu rochii infoiate, ciulini argintii pe cimpuri, o femeie goala acoperita de un sal de lina, gardul din fier forjat al bisericii din satul bunicilor, ghiocei în noiembrie... Pîna la urma, te gindesti că ai să faci toate lucrurile astea alta data, acum ai treaba, intri în scara blocului indienilor, acolo e o masa mare, intinsa, pe care sînt platouri cu felii de salam şi salata boeuf şi icre şi cascaval şi pulpe de pui prajite şi fursecuri de toate felurile, cu ciocolata, cu gem, cu lamiie, cu visine confiate, cu cocos... În jurul ei, vorbind şi rizind zgomotos şi bind ceai cu lapte, sînt tot felul de oameni pe care trebuie să îi fi vazut cindva, dar de care nu îţi aduci acum aminte, îşi spun unul altuia Tori şi Alexandrina şi Raluca şi Aniela şi Emilia şi Diana şi George, undeva, printre ei, stind stinghera intre un cuplu de indieni care vorbesc repede în hindi despre ultimul examen de la medicina, o fata inalta, cu fusta strimta, de catifea brodată, în care se simte incredibil de ridicola, bea şi ea ceai cu lapte dintr-o ceasca bleumarin şi se uita la imaginea ei oglindita, îşi mingiie usor sindoor-ul în forma de lacrima, negru, inconjurat de mici pietricele incolore, de pe frunte, şi incepe să murmure, deşi nimeni nu o asculta, în afara de tine, draga mea Alina, "Nu mai tin minte dacă acum un an sau acum doi faceam meditatii cu o familie de indieni, studenti la medicina, pe care trebuia să îi invat cît mai repede romana, din cauza examenului de rezidentiat de anul acela......."